

határozza s mi lenyegét a demokraciát. S jó tudni, hogy ott a messzi távolban is szeretnének tisztán látni minket.

T O L L H E G Y E N

Bedózerolt emlékezet

A

PILHÁL GYÖRGY

Nem lehet mondani, hogy a hivatalos Magyarország elkapkodta volna az 1944–45-ös délvidéki magyarirtással kapcsolatos büntetőeljárások kezdeményezését. A kommunista évtizedek itthoni pártvezérei fütyültek Tito partizánjainak viselt dolgaira, igaz, nem egyformán viszonyultak a diktátorhoz; Rákosi még leláncoskutyázta, a kacsingatós Kádár felebarátként kezelte (talán nem véletlenül: ötvenhat őszén Tito javasolta Kádár bábvezért Moszkvának a tizenkilences aggastyán, Münnich ellenében). A jámbor magyarságot mintha hidegen hagyta volna, ami a visszacsatolt Délvidéken történt a háború végén. Az átkosban írt történelemkönyvek csupán az ottani események első felét tartották fontosnak megemlíteni, a „hideg napok” magyar atrocitásait, gondosan „kifelejtve” a taglalásból, hogy elkövetőit (példa nélkül, még a háború során) magyar bíróság ítélte el. A tízszerre több magyart – kizárólag civileket! – lemészároló szerb barbárokról hallgattak. Így arról sem eshetett szó, miként maradhatott az áldozatok holtteste máig jeltelen tömegsírokban, olykor ismeretlen, fölszántott, bedózerolt helyen. Még érthetlenebb, hogy a rendszerváltás után miért nem történt semmi sem.

Szerbia máig nem kért bocsánatot, a borzalom végrehajtóit nemzeti hősöknek tekinti. Történik mindez a büszke Európában, 2012-ben! Maga lenne a csoda, ha két jobbikos politikus feljelentése nyomán indult, minap meghosszabbított büntetőeljárás eredményt hozna. „Hol sírjaink domborulnak...” – bárha csak annyit tudhatnánk, hol domborulnak!